

عنوان مقاله:

برنامه ریزی و سرمایه های اجتماعی

محل انتشار:

ششمین همایش بین المللی روانشناسی، علوم تربیتی و مطالعات اجتماعی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

پریسا آقایی - دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت آموزشی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرودشت

نادر شهامت - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی گروه مدیریت

خلاصه مقاله:

سرمایه اجتماعی عمدتاً مبتنی بر عوامل فرهنگی و اجتماعی است. وجوه گوناگون پیوندها، همکاری، اعتماد متقابل و ارتباطات میان اعضای یک شبکه موجب تحقق اهداف اعضا می شود. علاوه بر این سرمایه اجتماعی برای برنامه های توسعه توفیق آفرین است. وجود سرمایه اجتماعی، بستر مناسبی برای بهره وری سرمایه انسانی و اقتصادی و فیزیکی است و برعکس نبود سرمایه اجتماعی، اثربخشی سایر سرمایه ها را در دستیابی به توسعه منتفی می کند و بدون سرمایه اجتماعی، طی کردن راههای توسعه و تکامل فرهنگی و اقتصادی، ناهموار و مشکل می شود. پذیرش این مفهوم به عنوان یک نوع سرمایه در سطح مدیریت کلان توسعه کشورهای می تواند شناخت جدیدی را از سیستم های اقتصادی - اجتماعی ایجاد کرده و دولتمردان را در هدایت بهتر جامعه به سمت توسعه پویایی رساند. سرمایه اجتماعی یک عنصر اضافه شده به شرایط یا عناصر اقتصادی شناخته شده ای که سرمایه های سازمانی را تشکیل می دهند مثل سرمایه های فیزیکی، مالی و انسانی می باشد. در حالی که سرمایه انسانی به توانایی فردی اشاره می کند سرمایه اجتماعی اشاره به توانایی جمعی ناشی از شبکه های اجتماعی می کند. انواع سنتی سرمایه فقط تا حدی فرایند رشد اقتصادی را مشخص می کنند و شیوه ای که در آن عوامل اقتصادی تعامل می کنند و خود را برای ایجاد رشد و توسعه سازمان دهی می کنند، را نادیده می گیرند.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1967622>

